

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 750

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 noiembrie 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 767 din 18 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	2-3	Decizia nr. 881 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	7-8
Decizia nr. 822 din 2 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (1) lit. a) teza a doua și lit. b) teza a doua din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere	3-4	Decizia nr. 882 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România	9-10
Decizia nr. 825 din 2 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	5-6	Decizia nr. 885 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală	10-11
Decizia nr. 837 din 2 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane	6-7	Decizia nr. 901 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială	12-13
		Decizia nr. 906 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European	13-14
		Decizia nr. 910 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European.....	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 767

din 18 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Mihai Tătuț în Dosarul nr. 3.746/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând că textul de lege criticat este contrar dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în drepturi, în măsura în care este interpretat în sensul că acesta creează o facultate, iar nu o obligație pentru acordarea gradului profesional de chestor de poliție persoanelor prevăzute în ipoteza textului de lege criticat.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat instituie o vocație, iar nu un drept, astfel că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.746/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**. Excepția a fost ridicată de Mihai Tătuț cu prilejul soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 230 din 24 ianuarie 2007, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.746/2/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care se consideră că dispozițiile sale au un caracter dispozitiv, iar nu imperativ. În acest sens, arată că drepturile nu au un caracter personal, ci unul obiectiv, impersonal, iar acordarea lor potrivit bunăvoinței unor autorități ar duce la îndepărtarea caracterului obiectiv al drepturilor și ar crea discriminări între diferitele persoane care îndeplinesc în egală măsură condițiile pentru obținerea dreptului, dar care nu pot beneficia în mod egal de acesta.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că textul de lege criticat nu

este contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu instituie privilegii sau discriminări.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat se aplică tuturor categoriilor de persoane vizate de ipoteza normei, fără privilegii și fără discriminări. De asemenea, consideră că, în speță, sunt puse în discuție probleme legale de aplicarea textului de lege, iar nu aspecte de constituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional. Astfel, arată că art. 73 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 prevede doar posibilitatea, iar nu obligația acordării gradului de chestor de poliție. Prin urmare, îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege nu creează un drept la acordarea acestui grad, ci doar o vocație a acestuia, dreptul de apreciere aparținând autorităților prevăzute de lege. Potrivit principiului universalității, fiecare cetățean urmează să beneficieze de toate drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin legi, această posibilitate abstractă urmând a fi însă valorificată în concret de fiecare cetățean.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 73 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 14 octombrie 2003, aprobată prin Legea nr. 101/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 20 aprilie 2004.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 73 alin. (3): „*Comisarilor-șefi de poliție care au o vechime în gradul profesional sau în gradul de colonel de minimum 5 ani și au fost încadrați în această perioadă cel puțin 3 ani în funcții prevăzute în statele de organizare cu grad profesional de chestor de poliție sau general de brigadă ori superioare și au fost apreciați în ultimii 3 ani cu calificativul de cel puțin «foarte bun», la încetarea raporturilor de serviciu li se poate acorda gradul profesional de chestor de poliție, în condițiile prezentei legi.*”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 15 alin. (1) și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, care se referă la universalitatea drepturilor și egalitatea în drepturi a cetățenilor. De asemenea, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 20 din Constituție, raportate la prevederile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ce reglementează interzicerea generală a discriminării.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 73 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 prevede posibilitatea ca, la încetarea raporturilor de serviciu, în cazul îndeplinirii cumulative a mai multor condiții, să se acorde comisarilor-șefi de poliție gradul profesional de chestor de poliție. Potrivit acestei reglementări, comisarii-șefi de poliție au vocația de a obține gradul profesional de chestor de poliție, dar nu au un drept de care beneficiază în mod automat, iar autoritățile publice competente au dreptul, dar nu obligația de a acorda gradul profesional respectiv.

Curtea observă că obținerea și acordarea gradului profesional ori militar superior nu constituie un drept

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Mihaï Tătuț în Dosarul nr. 3.746/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 822

din 2 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (1) lit. a) teza a doua și lit. b) teza a doua din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (1) lit. a) teza a doua și lit. b) teza a doua din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Constantin Belea în Dosarul nr. 14.642/54/2006 (număr în format vechi 3.014/CAF/2006) al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

fundamental prevăzut de Constituție și nu instituie o obligație corelativă pentru autorități. Prin urmare, reglementarea dreptului, a condițiilor și a procedurii de acordare intră în competența exclusivă a legiuitorului.

Așa fiind, Curtea apreciază că nu se poate reține existența vreunei lipse de concordanță între textul de lege criticat și prevederile art. 15 alin. (1) din Constituție care prevede că „cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi [...]”.

De asemenea, Curtea consideră că dreptul ce revine autorităților publice competente de a aprecia asupra cazurilor concrete în care propun gradul profesional superior ori refuză acordarea acestuia nu este de natură să instituie discriminări, întrucât acesta se exercită în mod egal față de toate persoanele aflate în situații identice.

În consecință, nici sub acest aspect textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale sau reglementărilor internaționale invocate de autorul excepției.

devenită inadmisibilă, întrucât, ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 38/2003 a fost modificată. În noua redactare, textele de lege criticate stabilesc în mod clar condițiile în care pot fi anulate sau suspendate autorizațiile de taxi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 14.642/54/2006 (număr în format vechi 3.014/CAF/2006), **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (1) lit. a) teza a doua și lit. b) teza a doua din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere**, excepție ridicată de Constantin Belea într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva sentinței prin care a fost respinsă cererea de anulare a unei dispoziții a Primarului Municipiului Craiova prin care recurentului i s-a retras autorizația de taxi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textele de lege criticate „nu respectă

exigențele de accesibilitate și previzibilitate” stabilite în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. În opinia sa, se aduce o atingere gravă și arbitrară dreptului la muncă, dar și dreptului la apărare și dreptului de a beneficia de un proces echitabil. Mai susține că se încalcă și dispozițiile art. 31 din Constituție, întrucât persoanele aflate în ipoteza normei criticate „nu au posibilitatea, în condițiile de neclaritate a legii, de a se informa asupra conduitei necesare, spre evitarea sancțiunilor, luarea la cunoștință, atacarea lor”.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că textele de lege criticate „sunt redactate cu claritate și respectă exigențele de accesibilitate și previzibilitate prevăzute în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”, nefiind de natură să nesocotească prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată, neputând fi reținută niciuna dintre criticile formulate de autorul acesteia. Arată că motivele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate nu privesc, în realitate, constituționalitatea textelor criticate, ci modul de interpretare și aplicare a acestora, situație în care ar urma să se aplice considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 217/2007.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 56 alin. (1) lit. a) teza a doua și lit. b) teza a doua din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003. La data ridicării excepției, textele de lege criticate aveau următorul cuprins:

„Art. 56. — (1) *Pe lângă sancțiunile prevăzute la art. 55 se dispune și suspendarea sau anularea autorizației taxi în următoarele situații:*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (1) lit. a) teza a doua și lit. b) teza a doua din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Constantin Belea în Dosarul nr. 14.642/54/2006 (număr în format vechi 3.014/CAF/2006) al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

a) *suspendarea autorizației taxi pentru o perioadă cuprinsă între 1—3 luni în următoarele cazuri: (...)*

— *când perioada de valabilitate a autorizației taxi a expirat cu mai mult de 10 zile; (...)*

b) *anularea autorizației taxi în următoarele cazuri: (...)*

— *la a treia suspendare a autorizației taxi în decurs de 2 ani consecutivi.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 31 privind dreptul la informație, ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 20 din Constituție, cu raportare la art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, ulterior sesizării sale cu soluționarea acesteia, Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere a fost modificată și completată prin Legea nr. 265/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 3 august 2007. Textele de lege criticate de autorul excepției au fost modificate prin art. 1 pct. 57 din actul normativ menționat. În prezent, dispozițiile art. 56 alin. (1) din Legea nr. 38/2003 stabilesc următoarele:

„Art. 56. — (1) *Pe lângă sancțiunile prevăzute la art. 55 se dispun și măsuri administrative, ca sancțiuni complementare, privind reținerea, suspendarea, retragerea sau anularea, după caz, a unor autorizații, copii conforme, atestate profesionale sau contracte.”*

În noua redactare a alin. (1) al art. 56, legiuitorul dispune cu privire la măsuri administrative ca reținerea, suspendarea, retragerea sau anularea, după caz, a unor autorizații de taxi, acestea fiind sancțiuni complementare. Sub aspectul situațiilor concrete în care operează suspendarea sau anularea autorizației de taxi, Curtea observă că dispozițiile de lege care formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu se mai regăsesc în noua reglementare [art. 56 alin. (4) și alin. (8)].

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, Curtea Constituțională a statuat că „În cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării”.

Or, în cazul de față, textul de lege ce constituie obiect al excepției de neconstituționalitate a suferit modificări ce nu au conservat soluția legislativă inițială, noul text tratând într-un mod diferit cazurile referitoare la instituția suspendării și anulării autorizației de taxi.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 825

din 2 octombrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și (3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trainic” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 16.318/211/2006 (număr în format vechi 24.430/2006) al Judecătoriei Cluj-Napoca.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu se impune modificarea jurisprudenței Curții Constituționale cu privire la textele ce formează obiectul prezentei excepții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 16.318/211/2006 (număr în format vechi 24.430/2006), **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trainic” — S.R.L. din Cluj-Napoca într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei plângeri introduse împotriva unui proces-verbal de stabilire și sancționare a unei contravenții întocmit de comisari ai Gărzii Financiare — Comisariatul Regional Cluj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin aceea că instituie o prezumție de răspundere obiectivă, fără culpă și fără posibilitatea de a demonstra contrariul pe baza unor probe administrate în condiții de contradictorialitate. Se mai arată că se încalcă flagrant dreptul de proprietate prevăzut de art. 44 alin. (1) din Constituție, precum și prezumția dobândirii licite a averii consacrată de Constituție, iar confiscarea și amendarea duc la micșorarea patrimoniului. Se mai susține că se încalcă și libertatea contractuală prevăzută de art. 135 din Constituție.

Judecătoria Cluj-Napoca apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu prevederile din Legea fundamentală la care autorul excepției își raportează critica.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, modificate prin art. V pct. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 11 alin. (1) și (3): „(1) *Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică operatorilor economici, cu excepția celor prevăzute la art. 10 lit. d), astfel:*

a) *faptele prevăzute la art. 10 lit. c), e), f), g) și o) se sancționează cu amendă de la 2.000 lei la 4.000 lei;*

b) *faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), h¹), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 8.000 lei la 40.000 lei;*

c) *faptele prevăzute la art. 10 lit. h), k) și n) se sancționează cu amendă de la 40.000 lei la 100.000 lei. [...]*

(3) *Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând agenților economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității agenților economici, potrivit art. 14.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 44 alin. (1) care garantează dreptul de proprietate privată și ale art. 135 privind economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentul dosar și

prin raportare la aceleași texte din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 530 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 25 iunie 2007, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute.

Cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 11 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trainic” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 16.318/211/2006 (număr în format vechi 24.430/2006) al Judecătorei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 837

din 2 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002, excepție ridicată de Societatea Comercială „Edi Construct” — S.R.L. din Medgidia în Dosarul nr. 12/282/2007 al Tribunalului Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 12/282/2007, **Tribunalul Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Edi Construct” — S.R.L. din Medgidia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 sunt neconstituționale în

raport cu prevederile art. 23 alin. (12) și art. 45 din Constituție. Din criticile prezentate în motivarea excepției rezultă că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că, pentru săvârșirea contravențiilor prevăzute la art. 15 lit. b), e), f), n) și o) din ordonanță, sancțiunea cu amenda contravențională este aplicabilă operatorului de transport, conform art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f), iar nu conducătorului auto, în raport cu unele din obligațiile acestuia prevăzute la art. 10 din ordonanță.

Tribunalul Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 2 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 466/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 25 noiembrie 2003, așa cum au fost modificate aceste dispoziții prin articolul unic pct. 9 din Legea nr. 335/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 55/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.101 din 7 decembrie 2005.

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (12) privind libertatea individuală și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b), e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, excepție ridicată de Societatea Comercială „Edi Construct” — S.R.L. din Medgidia în Dosarul nr. 12/282/2007 al Tribunalului Buzău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 881

din 16 octombrie 2007.

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 a fost abrogată prin art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 37 din 7 august 2007 — care stabilește cadrul de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto care efectuează operațiuni de transport rutier ce fac obiectul Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului nr. 561/2006 de armonizare a anumitor dispoziții din domeniul social privind transportul rutier și amendare a Regulamentului Consiliului nr. 3.821/85 și Regulamentului Consiliului nr. 2.135/98 și abrogare a Regulamentului Consiliului nr. 3.820/85 sau operațiuni de transport rutier care fac obiectul Acordului european privind activitatea echipajelor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere internaționale —, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007, fără ca soluția legislativă criticată să fi fost preluată de noua reglementare.

Curtea reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pot forma obiect al controlului de constituționalitate numai legile și ordonanțele în vigoare ori dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare.

În consecință, având în vedere că dispoziția legală criticată nu mai este în vigoare, în cauză devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate devenind inadmisibilă.

autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Rada Zamfir în Dosarul nr. 1.953/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă autoarea excepției, personal, lipsind partea Primăria Sectorului 1 București, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției, care învederează Curții aspecte de fapt legate de fondul cauzei și solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate,

arătând că jurisprudența Curții Constituționale existentă în materie nu se impune a fi schimbată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.953/3/2006, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**, excepție ridicată de Rada Zamfir într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea cererii de obligare a acesteia la desființarea unor lucrări nelegal realizate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că obligația instituită de textul de lege criticat goleşte de conținut dreptul de proprietate privată, garantat la nivel constituțional, și favorizează interesul general în detrimentul celui particular, în lipsa unei prevederi exprese, în acest sens, a legii. Se mai arată că, în virtutea prerogativei lor generale de jurisdicție, instanțele judecătorești pot dispune desființarea unui imobil deja edificat, fără să fie nevoie de obținerea unei autorizații de demolare, ceea ce contravine principiului constituțional potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii. Aceasta, deoarece o asemenea hotărâre ar fi pronunțată cu nesocotirea dispozițiilor de lege care conferă competențe organelor administrației locale de a emite autorizații și avize.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, concretizată în deciziile nr. 159/2006, 199/2005 și 257/2003, precum și pe cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei*, 1989.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional, invocând în argumentarea sa cele reținute de Curtea Constituțională în practica sa în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Rada Zamfir în Dosarul nr. 1.953/3/2006 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, care au următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (1) lit. b): „(1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: (...)

b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat este contrar prevederilor art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, precum și dispozițiilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textul de lege ce formează obiectul prezentei excepții a mai fost supus controlului de constituționalitate, sub aspectul aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în cauza de față și prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală. Curtea Constituțională are în acest domeniu o bogată jurisprudență. Dintre numeroasele decizii prin care instanța de contencios constituțional a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, este de amintit Decizia nr. 639 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007.

Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 882

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 5 din Ordonanța
Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Akkaya Mehmet în Dosarul nr. 15.248/302/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă doamna Omer Ildihan, interpret autorizat de limba turcă.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta arată că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, iar soluția legislativă conținută de textele criticate se regăsește în noua reglementare la art. 2 lit. e), art. 23 alin. (1) și art. 26. Pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a acestor ultime prevederi din Legea nr. 122/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 15.248/302/2005, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România**, excepție ridicată de Akkaya Mehmet într-o cauză privind acordarea statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia relevă aspecte de fapt legate de situația sa din țara de origine, fără să argumenteze pretinsa contradicție dintre textele de lege criticate și dispozițiile din Constituție pe care le invocă, și anume art. 18 — „*Cetățenii străini și apatrizii*” și art. 20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 151/2003 și nr. 291/2001.

Avocatul Poporului precizează că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată, dar soluția legislativă cuprinsă în textele de lege criticate a fost preluată de dispozițiile art. 23 și art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România. Apreciază că aceste din urmă prevederi de lege sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 2 și art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că anterior sesizării sale cu soluționarea prezentei excepții textele de lege criticate fuseseră abrogate expres, potrivit dispozițiilor art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, intrată în vigoare la 16 august 2006.

În conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide doar asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Akkaya Mehmet în Dosarul nr. 15.248/302/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 885

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Vladimir Cohn în Dosarul nr. 4.849/86/2006 (1.218/P/2006) al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Societatea Comercială „Ambro” — S.A. din Suceava a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.849/86/2006 (1.218/P/2006), **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Vladimir Cohn în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât „aducerea învinuitului sau inculpatului cu mandat de aducere reprezintă un atac la demnitatea și personalitatea acestora, și o presiune din partea autorităților judiciare, făcută în

scopul obținerii de declarații”. De asemenea, „constrângerea învinuitului sau inculpatului prin punerea în executare a mandatului de aducere reprezintă o intervenție de tip represiv care implică o încălcare a libertății umane, ca stare naturală, care nu poate fi supusă unor restricții decât în cazul luării măsurilor preventive prevăzute de art. 23 din Constituție”. În concluzie, în opinia autorului excepției, „mandatul de aducere presupune o îngrădire a libertății individuale și este echivalentul unei rețineri. Este un act procedural prin care se aduc restrângeri exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale prevăzute de art. 21 alin. (3) și art. 23 alin. (1), precum și principiilor fundamentale prevăzute de art. 1 alin. (3) din Constituția României, un act care nu este necesar într-o societate democratică, neimpunându-se pentru desfășurarea normală a instrucției penale, din moment ce dreptul la tăcere este garantat prin incidența art. 6 din Convenție.”

Tribunalul Suceava — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că citarea inculpatului cu mandat de aducere, conform dispozițiilor art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală, nu-i încalcă acestuia dreptul la tăcere, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili regulile de procedură, precum și modalitățile de aplicare a acestora.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin principiilor statului de drept, nu încalcă liberul acces la justiție și nu îngrădesc libertatea individuală.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate, instituind unele reguli procedurale privind mandatul de aducere și executarea acestuia, se circumscriu scopului și regulilor de bază ale procesului penal. Garanțiile care condiționează dreptul la un proces echitabil sunt respectate, deoarece, potrivit art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală, persoanele aduse cu mandat nu pot rămâne la

dispoziția organului judiciar decât timpul strict necesar pentru audierea lor, în afară de cazul când s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă a acestora, iar persoana adusă cu mandat de aducere este ascultată de îndată de către organul judiciar, fiind respectate astfel garanțiile care condiționează dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 183: „O persoană poate fi adusă în fața organului de urmărire penală sau a instanței de judecată pe baza unui mandat de aducere, întocmit potrivit dispozițiilor art. 176, dacă fiind anterior citată nu s-a prezentat, iar ascultarea ori prezența ei este necesară.

Învinuitul sau inculpatul poate fi adus cu mandat chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă organul de urmărire penală sau instanța constată motivat că în interesul rezolvării cauzei se impune această măsură.

Persoanele aduse cu mandat, potrivit alin. 1 și 2, nu pot rămâne la dispoziția organului judiciar decât timpul strict necesar pentru audierea lor, în afară de cazul când s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă a acestora.

Persoana adusă cu mandat de aducere este ascultată de îndată de către organul judiciar.”;

— Art. 184: „Mandatul de aducere se execută prin organele poliției, jandarmeriei sau poliției comunitare.

Dacă persoana arătată în mandatul de aducere nu poate fi adusă din motive de boală, cel însărcinat cu executarea mandatului constată aceasta printr-un proces-verbal, care se înaintează de îndată organului de urmărire penală ori instanței de judecată.

Dispozițiile alin. 2 se aplică și în cazul în care persoana arătată în mandat, cu excepția învinuitului sau inculpatului, nu poate fi adusă din orice altă cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Vladimir Cohn în Dosarul nr. 4.849/86/2006 (1.218/P/2006) al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Dacă cel însărcinat cu executarea mandatului de aducere nu găsește persoana prevăzută în mandat la adresa indicată, face cercetări și dacă acestea au rămas fără rezultat, încheie un proces-verbal care va cuprinde mențiuni despre cercetările făcute.

Dacă învinuitul sau inculpatul refuză să se supună mandatului sau încearcă să fugă, va fi constrâns la aceasta.

Executarea mandatelor de aducere privind pe militari se face prin comandantul unității militare sau prin comandantul garnizoanei.”

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (1) și (13) privind inviolabilitatea libertății individuale, respectiv potrivit cărora sancțiunea privativă de libertate nu poate fi decât de natură penală. Se invocă, de asemenea, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Curtea reține că regulile procedurale instituite prin dispozițiile art. 183 și art. 184 din Codul de procedură penală sunt menite să asigure buna desfășurare a procesului penal, fără întârzieri determinate de absența sau refuzul persoanelor a căror ascultare sau prezență este apreciată ca fiind necesară de către instanța de judecată. Prin dispozițiile criticate nu se încalcă libertatea individuală, întrucât instituția mandatului de aducere nu este echivalentă cu cea a sancțiunilor privative de libertate, astfel cum, în mod eronat, apreciază autorul excepției. De altfel, potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi sau libertăți poate fi restrâns pentru desfășurarea instrucției penale, astfel încât constrângerea unei persoane de a se prezenta în fața instanței de judecată, atunci când aceasta din urmă apreciază că se impune acest lucru, nu aduce nici o atingere principiilor statului de drept.

Nu este încălcat, prin aceleași dispoziții legale, nici dreptul la un proces echitabil câtă vreme, potrivit chiar dispozițiilor cuprinse în textele de lege criticate, „persoanele aduse cu mandat, [...], nu pot rămâne la dispoziția organului judiciar decât timpul strict necesar pentru audierea lor, în afară de cazul când s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă a acestora.” De asemenea, nu se aduce atingere dreptului acuzatului de a păstra tăcerea și de a nu contribui la propria incriminare, întrucât acesta nu este contrâns în nici un fel să facă vreo declarație în acest sens.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 901

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, excepție ridicată de Petru Șerban Mihăilescu în Dosarul nr. 7.699/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autorului excepției, dl avocat Gheorghe Diaconescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției arată că, ulterior sesizării Curții Constituționale în prezenta cauză, textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 665 din 5 iulie 2007. Ca urmare, prezenta excepție de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

Ministerul Public, având în vedere aceleași considerente, precum și dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.699/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială**, excepție ridicată de Petru Șerban Mihăilescu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru fapte săvârșite pe durata mandatului și în exercițiul funcției a fost reglementată în cap. III al Legii nr. 115/1999 — în forma anterioară republicării din 2002 —, instituindu-se un regim juridic special demnitarilor guvernamentali, parțial distinct de cel reglementat prin Codul de procedură penală. Se mai arată că dispoziția criticată — în redactarea inițială — a fost supusă examinării Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 93/1999, a declarat că aceasta este constituțională, și se invocă totodată puncte de vedere exprimate în literatura de specialitate. Modificarea dispozițiilor criticate prin Legea nr. 90/2005, în sensul că urmărirea penală a foștilor membri ai Guvernului se va face potrivit regulilor de drept comun, contravine, în opinia autorului excepției, prevederilor art. 109 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora legiuitorul poate reglementa în domeniul responsabilității ministeriale numai cazurile de răspundere și pedepsele aplicabile membrilor Guvernului, deci norme de drept substanțial. Acesta nu este însă abilitat să modifice regimul procesual penal special într-un regim de drept comun, în raport cu un element *in personam*, și anume încetarea calității subiectului activ de membru al Guvernului la momentul tragerii

sale la răspundere penală pentru aceleași fapte săvârșite în exercițiul funcției. De asemenea, autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile criticate contravin principiului neretroactivității legii și principiului egalității în fața legii, deoarece instituie un regim discriminatoriu pentru miniștrii al căror mandat a încetat. Astfel, în timp ce pentru un anumit tip de fapte penale comise în exercitarea mandatului miniștrii în funcție răspund conform unei proceduri speciale — Legea nr. 115/1999, miniștrii ale căror mandate au încetat răspund conform procedurii dreptului comun — Codul de procedură penală.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală arată că normele juridice a căror constituționalitate se contestă conțin dispoziții privind urmărirea penală și judecarea foștilor miniștri ai Guvernului pentru infracțiuni săvârșite în exercițiul funcției lor, alin. (3) al art. 24 din Legea nr. 115/1996 subliniind că prevederile de ordin procedural ale legii nu se aplică foștilor membri ai Guvernului în nicio situație, restrângându-se astfel categoriile de persoane care se bucură de imunitate la urmărirea penală și judecată. Mai arată că instituirea unor proceduri diferite sau identice pentru urmărirea sau judecarea anumitor categorii de persoane este un atribut al puterii legiuitoare, iar compatibilitatea unui act normativ cu Constituția este examinată de Curtea Constituțională.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că, deoarece faptele care îi sunt imputate inculpatului au fost săvârșite în exercițiul funcției de ministru coordonator al Secretariatului General al Guvernului României, răspunderea penală se conduce în acest caz după dispozițiile art. 109 din Constituție, întrucât legile de procedură pot doar detalia prevederile constituționale, fără însă a contraveni acestora. Invocă în acest sens Decizia nr. 93/1999 a Curții Constituționale și lucrarea „Constituția României, revizuită — comentarii și explicații —” de Mihai Constantinescu, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru și Elena Simina Tănăsescu, Editura All Beck, București, 2004, unde la pagina 198 se arată că „textele Constituției se aplică atât miniștrilor în funcție, cât și celor care au fost în funcție, dar pentru fapte săvârșite în timpul mandatului”. De asemenea, consideră că se impune aplicarea principiului retroactivității legii penale mai favorabile, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece „regulile privind protecția demnitarilor în domeniul aplicării legii penale se înscriu în categoria largă a tratamentului penal mai favorabil”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile

art. 24 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, modificate prin art. I din Legea nr. 90/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 115/1999, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 15 aprilie 2005 și prin care s-a dispus republicarea Legii nr. 115/1999.

Curtea constată însă că, la data sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate ridicată în cauză, urmare republicării Legii nr. 115/1999 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 23 martie 2007, cu renumerotarea textelor, art. 24 alin. (2) și (3) devin art. 23 alin. (2) și (3). Prin urmare, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 23 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/1996, republicată, cu următorul cuprins:

„(2) *Urmărirea penală și judecarea foștilor membri ai Guvernului pentru infracțiunile săvârșite în exercițiul funcției lor, astfel cum acestea sunt prevăzute de art. 7—11, se efectuează potrivit normelor de procedură penală de drept comun.*

(3) *Prevederile de ordin procedural ale prezentei legi nu se aplică foștilor membri ai Guvernului în nicio situație.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 11 alin. (1) referitoare la obligația statului român de a îndeplini obligațiile ce îi revin din tratatele la care este parte,

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, excepție ridicată de Petru Șerban Mihăilescu în Dosarul nr. 7.699/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 906

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de George Gh. Gibescu în Dosarul nr. 6.958/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

ale art. 15 privind universalitatea, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 109 alin. (2) și (3) privind răspunderea membrilor Guvernului și celor ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la principiul neretroactivității legii penale.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 665 din 5 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 10 august 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (2) și (3) din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, republicată, și a constatat că acestea sunt neconstituționale.

În consecință, în prezenta cauză, în care sunt criticate aceleași dispoziții legale, sunt incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *”nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*. Excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă întrucât motivul de inadmisibilitate care determină soluția a intervenit ulterior sesizării Curții.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, personal, care, având cuvântul, solicită admiterea acesteia, sens în care reiterează susținerile formulate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ridicate, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt contrare Constituției și celorlalte documente internaționale invocate. Mai arată că de altfel în realitate nici nu sunt formulate motive de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.958/2/2007, înaintată Curții Constituționale la data de 15 octombrie 2007, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (6) din Legea**

nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European. Excepția a fost ridicată de George Gh. Gibescu într-un recurs formulat împotriva Hotărârii nr. 10 din 27 septembrie 2007 a Biroului Electoral Central prin care i s-a respins candidatura ca independent la alegerile pentru Parlamentul European.

În motivarea excepției se susține că această dispoziție de lege este în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 37 alin. (1) și art. 38, precum și cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu „Protocolul adițional la Convenție semnat de guvernele membre ale Consiliului Europei”. În acest sens, în esență, arată că „în nicio țară membră a Uniunii Europene nu s-a impus o astfel de condiție pentru participarea la alegerile pentru Parlamentul European”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că „nu există vreo neconformitate” între prevederile art. 12 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European și dispozițiile constituționale ale art. 37 și 38, care „au în vedere același drept de a fi ales în Parlamentul European”.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 12 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 10 alin. (2), al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de George Gh. Gibescu în Dosarul nr. 6.958/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 910

din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 16 ianuarie 2007, potrivit căruia „Candidatul independent poate participa la alegeri individuale dacă este susținut de cel puțin 100.000 de alegători”.

Autorul excepției susține că acest text de lege este contrar art. 37 alin. (1) și art. 38 din Constituție, precum și prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocolului adițional la Convenție „semnat de guvernele membre ale Consiliului Europei”.

Dispozițiile constituționale menționate prevăd:

— Art. 37 alin. (1): „*Au dreptul de a fi aleși cetățenii cu drept de vot care îndeplinesc condițiile prevăzute în articolul 16 alineatul (3), dacă nu le este interzisă asocierea în partide politice, potrivit articolului 40 alineatul (3).*”;

— Art. 38: „*În condițiile aderării României la Uniunea Europeană, cetățenii români au dreptul de a alege și de a fi aleși în Parlamentul European.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că autorul excepției nu formulează niciun motiv prin care să arate în ce constă contrarietatea art. 12 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 față de prevederile din Constituție și față de documentele internaționale invocate ca fiind încălcate.

Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”. Așa fiind, nemotivarea excepției de neconstituționalitate constituie motiv de respingere a acesteia. Altminteri, ar însemna ca jurisdicția constituțională să se substituie părții cât privește invocarea motivului de neconstituționalitate, exercitând astfel, sub acest aspect, un control din oficiu, ceea ce este inadmisibil câtă vreme de esența controlului pe calea excepției de neconstituționalitate este exercitarea acestuia la sesizarea subiectelor prevăzute de lege.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de către Partidul Național Țărănesc Creștin și Democrat în Dosarul nr. 1.286/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin apărător Alin Burea, cu împuternicire avocațială depusă la dosarul cauzei, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, sens în care reiterează, în esență, argumentele expuse în notele scrise depuse pentru motivarea excepției. Precizează în plus că renunță la critica de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând în acest sens că diferențele de tratament juridic între partidele parlamentare și cele neparlamentare, referitoare la modalitățile concrete de organizare și desfășurare a alegerilor pentru Parlamentul European, se justifică prin criterii obiective și rezonabile, astfel că nu se poate susține încălcarea principiului nediscriminării. De asemenea, precizează că ordonanța de urgență criticată a fost emisă de Guvern în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituție, avându-se în vedere necesitatea și urgența reglementării unor măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, și nu în baza unei legi de abilitare, astfel că nu se poate primi critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 115 din Legea fundamentală. În plus, apreciază că actul normativ criticat nu contravine principiului neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

Cât privește solicitarea autorului excepției exprimată în timpul dezbaterilor, referitoare la renunțarea la critica de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007, reprezentantul Ministerului Public consideră că aceasta nu poate fi primită, excepția de neconstituționalitate fiind o excepție de ordine publică. Mai mult, această excepție urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă întrucât textul de lege menționat a fost expres abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2007, iar soluția legislativă criticată nu a fost preluată de actul normativ abrogator.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 8 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.286/2/2007, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European**. Excepția a fost ridicată de către Partidul Național Țărănesc Creștin și Democrat într-o acțiune de contencios administrativ formulată în temeiul art. 9 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, având ca obiect „anularea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1 din 7 februarie 2007 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, sau, în subsidiar, anularea următoarelor dispoziții din această ordonanță: Art. I pct. 6 — dispoziția referitoare la introducerea alin. 6 în art. 13 din Legea nr. 33/2007; Art. I pct. 7; Art. I pct. 8 — dispoziția referitoare la introducerea art. 14² alin. 3 și 4 în Legea nr. 33/2007; Art. I pct. 8 — dispoziția referitoare la introducerea art. 14⁵ alin. 3 în Legea nr. 33/2007; Art. I pct. 8 — dispoziția referitoare la introducerea art. 14⁷ alin. 7 și 8 în Legea nr. 33/2007; Art. I pct. 10; Art. I pct. 11; Art. IV”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007 este neconstituțională, în integralitatea sa, deoarece conține dispoziții care afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului, precum și drepturile electorale, contravenind astfel dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție. Prin aceasta „este depășită limita delegării legislative stabilită de art. 115 din Constituție”, ceea ce reprezintă „o imixtiune gravă a puterii executive în competența legislativă a Parlamentului”, încălcându-se astfel și art. 61 alin. (1) și art. 1 alin. (4) din Constituție.

În ce privește dispozițiile ordonanței care vizează modul de stabilire a numărului de ordine de pe buletinele de vot, de constituire a tuturor birourilor electorale implicate în desfășurarea alegerilor, respectiv modul de completare a acestor birouri cu reprezentanții partidelor politice care participă la alegeri, de acordare a timpilor de antenă după apartenența

candidaților la un partid parlamentar, respectiv neparlamentar — criticate de asemenea prin excepția de neconstituționalitate — apreciază că acestea sunt discriminatorii, încălcându-se prevederile art. 1 alin. (3), art. 4 alin. (2), art. 8, art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 31 alin. (5), art. 36, art. 37, art. 38 din Constituție.

Referitor la art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007, criticat, se susține că pentru o dispoziție care intrase în vigoare la 1 ianuarie 2007 este prevăzut un alt termen de intrare în vigoare, iar o dispoziție abrogată la data de 1 ianuarie 2007 este repusă în vigoare, după data abrogării, încălcându-se astfel dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată deoarece actul normativ criticat nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului, ci reglementează rolul și atribuțiile Curții de Conturi în cadrul diferitelor operațiuni electorale prilejuite de alegerile pentru Parlamentul European. În concluzie, nu se poate reține contradicția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007 față de prevederile art. 115 alin. (6) și ale art. 15 alin. (2) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, atât ordonanța de urgență în ansamblul său, cât și unele dispoziții ale acesteia criticate, neîncălcând prevederile din Legea fundamentală invocate de autor.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007, aceasta este inadmisibilă întrucât dispozițiile criticate nu mai sunt în vigoare.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007 este inadmisibilă, iar restul prevederilor ordonanței sunt constituționale. În acest sens, arată că prin actul normativ criticat au fost înlocuite unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European. Astfel, cum rezultă din Nota de fundamentare a ordonanței, aceasta vizează modificarea și adoptarea unor măsuri de ordin tehnic și normativ pentru eficientizarea desfășurării alegerilor pentru desemnarea reprezentanților României în Parlamentul European, fără ca prin aceasta să fie afectate regimul instituțiilor fundamentale ale statului sau drepturile electorale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozițiilor încheierii de sesizare, „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/07.02.2007 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 8 februarie 2007, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 23 februarie 2007, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 31 august 2007.

În considerentele încheierii, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal reține că „sesizarea privește întregul text al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007 contestată pe calea excepției de neconstituționalitate, deoarece astfel și-a formulat reclamantul acțiunea în anulare formulată în baza art. 9 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și și-a motivat excepția de neconstituționalitate și numai în subsidiar solicitând anularea și invocând excepția față de unele dispoziții ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007”.

Totodată, potrivit motivării excepției de neconstituționalitate, pe lângă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007, în integralitatea sa, autorul vizează în special următoarele prevederi din aceasta: art. I pct. 6 — dispoziția referitoare la introducerea alin. (6) la art. 13 din Legea nr. 33/2007; art. I pct. 7; art. I pct. 8 — dispoziția referitoare la introducerea art. 14² alin. (3) și (4) în Legea nr. 33/2007; art. I pct. 8 — dispoziția referitoare la introducerea art. 14⁵ alin. (3) în Legea nr. 33/2007; art. I pct. 8 — dispoziția referitoare la introducerea art. 14⁷ alin. (7) și (8) în Legea nr. 33/2007; art. I pct. 10, art. I pct. 11 și art. IV — dispoziții care vizează modificări și completări ale Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European.

Așa fiind, Curtea Constituțională urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate atât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007, în integralitatea sa, cât și prevederile din aceasta mai sus menționate.

În opinia autorului excepției, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2007 contravine în integralitatea sa dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, iar dispozițiile din aceasta, vizate în mod distinct în motivarea excepției, încalcă prevederile art. 1 alin. (3), art. 4 alin. (2), art. 8, art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 31 alin. (5), art. 36—38 din Legea fundamentală.

Examinând prezenta cauză, Curtea Constituțională reține că excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European a fost ridicată în cadrul unei acțiuni introduse în temeiul art. 9 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, având ca obiect „anularea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2007 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de către Partidul Național Țărănesc Creștin și Democrat în Dosarul nr. 1.286/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

